

Sora și hoțul

Vasile Alecsandri

Sus în deal la mănăstire,
Plânge sora-ntr-o grădină,
Plânge noaptea și suspină
Dup-a lumii fericire:

De când eu eram copilă
Sunt de toți ai mei uitată
Și de rude fără milă
În pustiuri lepădată!

Fără vină, din născare
Mă văzui eu pedepsită,
Și de-a lumii dezmiardare
Mă simții în veci lipsită!

În amar trăind de mică,
Ochii-mi plâng, sufletu-mi geme,
Și, ca pomul ce jos pică,
Viața-mi cade fără vreme!

Ah! sfârșească-se îndată
Astă viață de durere!
Vie moartea așteptată
Ca o dulce mângâiere!

Ce spui, dragă surioară?
(Zise hoțul din pădure)
Cu-ai tăi ochi ca două mure,
Tu, frumoasă lacrimioară,

Tu să mori, dulce minune!
Și de Domnul nu-ți e frică?
Dragă soră tinerică,
Fă trei cruci ș-o rugăciune.

De vrei ochii să-ți lucească
Într-un rai de veselie,
Și ca floarea din câmpie
În piept inima să-ți crească,

Hai cu mine-n codrul verde
S-auzi Doina cea de jale,
Când plăieșii trec în vale

Pe cărarea ce se pierde.

Să vezi șoimul de pe stâncă
Cum se-nalță, se izbește
Peste corbul ce zărește
În prăpastia adâncă.

Iar ciocoiul cum se pleacă
De mă vede la potică!
Cum, smerit, în genunchi pică
Și de fală se dezbracă!

Am doi zmei de bună cale,
Doi! nici vântul nu-i întrece!
Am tovarăși doisprezece,
Și la brâu patru pistoale.

Am la piept o cruciuliță
Cu lemn sfânt, cu moaște sfinte,
Și-n piept inimă fierbinte,
Ca fierbintea ta guriță.

Am o piatră nestemată
Care noaptea viu lucește,
Precum ochiu-ți ce pândește
Fericirea depărtată.

Lasă tot, neagră chilie,
Comănac, mătănni, rasă,
Și de vrei a fi voioasă
Ca o zi de voinicie,

Vin în lumea fericită
Cu voinicul ce te cheamă,
Căci cu dânsul nu e teamă
De-a mai fi călugărită!

De-a mers sora, nu e știre;
Iar de-atunce prin grădină
Nici nu plânge, nici suspină
Nimeni-n deal la mănăstire.